

[Bresemann.]

sparede Bonus til en Nedbringelse af dette Laan, vil vi komme i det Tilfælde til næste Aar for det første at kunne sige til Staten: Det, som Staten skylder os i Garanti for et nyt Laan, kan vi give Afkald paa, og desuden behøver vi ikke at laane 36 Mill. Kr.; man behøver kun at laane en halv Snes eller maaske 12 Mill. Kr. for at konvertere det Laan. Hvor vilde vi alle have været lykkelige, hvis vi i de forløbne Aar, efter at det dyre, saakaldte Neergaardske Laan af 1921 blev stiftet, ved Konverteringen kunde have bragt det ned til en Fjerdedel af dets oprindelige Beløb.

Jeg tror, man misforstaar hele Spørgsmaalet om Kommunernes Stilling, og jeg vil meget henstille til Overvejelse, om man ikke burde gaa en anden Vej end den, den højtærede Minister har antydnet i sit Foredrag, nemlig i Stedet for at sortere Kommunerne at følge den Vej, man er gaaet i Sverige, hvor man har nedsat et Finansraad, som bestaar dels af praktiske Kommunalmed, dels af Embedsmænd fra Ministeriet. Naar Ministeriet dør faar Forespørgsler ude fra Kommunerne om Laan eller andre finansielle Sager, eller naar Ministeriet selv ønsker Oplysninger, saa henvender Kommunerne sig naturligvis til Ministeriet, men Ministeriet sender Sagen til Finansraadet, der sidder inde med mange Oplysninger og har let ved at skaffe sig Oplysninger gennem sine Forbindelser. De Oplysninger, der saaledes tilvejebringes, tilstilles derefter Ministeriet, og paa Grundlag deraf træffer Ministeriet saa sine Beslutninger. Skal der endelig sorteres mellem Kommunerne, tror jeg, at det, for at det skal kunne ske med Tryghed, og for at der skal kunne være Tillid til en saadan Sortering, bør ske ved Kommunalmeds Hjælp, ved Hjælp af et Finansraad af den Art, jeg her har nævnt, uden at jeg dermed vil sige, at det skal være nøjagtigt, som man har det i Sverige.

I samme Tale udtalte den højtærede Minister — hvad jeg er ganske enig med ham i —, at der maa herske en sund Økonomi i Kommunerne, og at der, for at dette Formaal skal kunne opnaas, maa finde et Samarbejde Sted mellem Kommunerne og Ministeriet. Jeg har altsaa anført den Maade, jeg synes, det skulde gøres paa. Der kunde maaske ogsaa findes andre Maader, men sikkert er det, at hvis det skal virke tilfredsstillende, maa der være et saadant Samarbejde mellem Kommunerne og Ministeriet, og til et saadant Samarbejde har vi fra Kommunernes Side altid været villige og vil

ogsaa være det i Fremtiden. Jeg haaber ogsaa, at Ministeriet for sit Vedkommende vil gaa samme Vej, som Ministeriet har gjort i mange Aar, naar der har foreligget vigtige Sager til Beslutning, nemlig da at indlede Samarbejde med Købstæderne om disse vigtige Sager.

§ 24 udvider Kommunernes Ret til Ekspropriation, hvilket har været savnet tidligere. § 26 siger, at Byraadet vælger to Medlemmer til Overligningskommissionen, som i øvrigt tiltrædes af Skatteraadets formanden. Jeg tror, denne Ordning er et Fremskridt. Men det gaar nok med denne Ændring, som det gaar med alt, hvad der vedrører Skattevæsenet: at det just skulde skabe stor Tilfredshed, er jeg ikke sikker paa; folk er jo altid misfornøjet med alt, hvad der vedrører Skattevæsenet. Men fra vor Side skal der ikke være Indvendinger derimod.

Der tillades den udmærkede Ordning, at Skatteopkrævningen kan finde Sted maanedsvist i Stedet for som nu halvårsvis eller fjerdingaarsvis. Endelig er der den vigtige § 30, hvorved Byraadets Ansvar bliver ganske lidt begrænset; men Ansvaret er jo tilstrækkelig stort i Forvejen.

Saa er der § 33, Revisionsparagraffen, som udvider Antallet af de valgte Kommunalrevisorer fra 2 til 3, fastsætter visse Regler for disse 3 Revisoreres Arbejde og giver Adgang til eventuelt at tillægge dem Honorarer. Jeg maa sige, at denne valgte Revision har maaske været brugbar for mange Aar siden, det tør jeg ikke bestride; men saa længe jeg kan huske, har den rigtignok ikke været god, og en daarlig Revision er efter min Mening langt værre end slet ingen. Jeg tror ikke, det hjælper at forøge Antallet af Revisorer fra 2 til 3 og give Regler for Arbejdet, eventuelt betale for det; jeg tror ikke, det fører til noget. Jeg har imidlertid intet imod, at denne Paragraf bliver vedtaget, som den er, men vil dog gerne have, at der i Loven kommer en Dispensationsbestemmelse, saaledes som vi havde det i den gamle Købstadkommunallov af 1868, der giver Ministeriet Ret til at fritage en Kommune for at vælge Revisorer, hvis den paagældende Kommune ordner sin Revision paa en anden og mere betryggende Maade. Denne Bestemmelse, der hidtil har staaet i Loven, er formodentlig ved en Fejltagelse faldet ud. Naar jeg ønsker dette, er det, fordi der er Kommuner, som er inde paa ganske andre Metoder end dem, der er fastsat i Kommunalloven af 1868, og inde paa ganske andre Revisionsmaader end dem, der kan gennemføres i Henhold til det nu foreliggende Lov-